

БОЖИЯТЪ РАТАЙ

Старогерманска легенда

Нѣкога въ Ханаанъ живѣеше единъ човѣкъ, който се наричаше Офернъ. Той бѣше снаженъ, силенъ и високъ цѣли десетъ метра. Веднажъ великанътъ се дигна и тръгна на пѣтъ. Попитаха го ханаанци:

— Кѣде отивашъ?

— Отивамъ да намѣря най-силниятъ господарь на свѣта, за да му стана ратай.

Вървѣ три години време и намѣри единъ царь, който владѣеше земитѣ и народитѣ на деветима победени царе.

— Искашъ ли да ти стана ратай? — попита Офернъ.

— Бжди ми ратай! — отвърна царьтъ съ радостъ и заповѣда на ковачитѣ си да изковатъ за великана едно копие дълго двадесетъ метра.

Офернъ взе копието и се изправи съ него предъ царскитѣ покои — да пази най-силниятъ господарь. Веднажъ въ царския палатъ пристигна единъ странникъ пѣвецъ. Той се намѣсти на царската трапеза и

запѣ пѣсень за дявола. Щомъ царьтъ чу името на човѣшкия врагъ, дигна рѣжа и стори кръсть. Той бѣше християнинъ.

— Какво правишъ, господарю? — попита великанътъ Офернъ.

— Кръстя се, за да пропжда съ кръстния знакъ врага на човѣшкия родъ — дявола.

— Нима той е по-силенъ отъ тебъ? — промълви Офернъ, — тогава азъ нѣма да остана при тебе. Ще ида да намѣря дявола, за да му стана ратай.

И като заби копието предъ царската врата, Офернъ тръгна да дири дявола. Де когото срещнѣше, той питаше за него, ала никой не можеше да му каже кѣде се намира врагътъ на човѣшкия родъ. Дълго време вървѣ. Най-последъ излѣзе на едно широко поле, надъ което се виеха гарвани. Насрѣдъ полето Офернъ видѣ трима конника съ златни шлемове и желѣзни ризници. Надъ тѣхъ се вѣеше знаме. Първиятъ конникъ, който държеше знамето бѣше черъ и страшенъ.

— Не сте ли виждали нѣкъде дявола? — попита великанътъ Офернъ.